

*Gezi anıları; 2 ayrı mevsim,
2 ayrı VIYANA*

F. Ő. ÇaŐkurlu



Bir iş seyahati nedeniyle gittiğim şehri, sakin bir zamanda tatil amacıyla gittiğim ve dünyaca meşhur parklarını ve saraylarını dolaştığım, Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın şanına şan katmak için çıktığı ancak yenilgiyi kellesiyle ödediği ve sonucunda Osmanlı'nın resmen Duraklama Dönemi'ne girdiği 2. Viyana kuşatması sonrası savaş ganimeti olarak kendilerine miras kalan envai çeşit kahvelerini ve hatta Türk Kahvesini denediğim (adı gerçekten de böyle geçiyor, hatta bildiğimiz tek fincanlık bakır cezveler ile yanında bir bardak suyu ve lokumu ile servis ediliyor) zamana kıyasla daha çok seveceğim ve esas güzelliğine bu iş seyahati esnasında farkına varacağım hiç aklıma gelmezdi.

2006 yılının Ocak ayındaki uzun Kurban Bayramı tatilini en iyi şekilde değerlendirmek ve bayram telaşına en az maruz kalabilmek için genellikle izlediğim yol olan yurtdışı seyahat planımın bu seferki hedefi Wolfgang Amadeus Mozart'ın, Strauss'ların (Baba, Oğul ve Torun), Franz Schubert'in evi olan ve Ludwig van Beethoven'nin en iyi zamanlarını geçirdiğim ve en iyi eserlerimi bestelediğim dediği ve kimilerine göre sanatın başkenti sayılan Viyana'ydı.

Gitmeden önce ülke ve şehir ile ilgili anımsamış olduklarımız arasında lise çağlarımda konusunda çok başarılı ve araştırmacı bir kişiliğe sahip olan Tarih öğretmenimizin bize dersler boyunca müfredatı bile aşarak anlatmış olduğu 1. ve 2. Viyana Kuşatmaları'nın detayları vardı. Hiç unutmuyorum öğretmenimizin 1529 yılının sonbahar aylarına rastlayan 1. kuşatma denemesi için 120.000 kişilik Osmanlı ordusunun 20.000 kişilik Viyana

ordusunu yenememe sebebini; şehrin güçlü surlarına, ağır topların getirilememiş olmasına ve bir de Avusturya'nın sonbahar soğuşuna bağlamasını. O zaman için inanılmaz derecede abartılı ve saçma gelmişti konusunda çok uzman olarak nitelendirdiğim ve kendisinden daha ciddi bir açıklama beklediğim öğretmenimizden gelen bu bilgi.

Kim bilebilirdi ki bunu ancak yıllar sonra bir gün o şehri ziyaret etme şansı bulduğum ilk günün akşamında otelimi bulmaya çalışırken beynimin derinliklerinde anlayıp kendisine tam olarak o anda inanacağım. Bir İstanbullu olarak zaten belli bir sıcaklık seviyesinin altını görmemiş olmanın





yanı sıra bir de doğduğumdan beri Kandilli'de deniz seviyesinde yaşamış olduğum için "Kuru Ayaz" terimini oldum olası hiç anlamamış ve hissetmemiştim o Viyana seyahatine kadar. Seyahatimde o güzelim uçsuz bucaksız bahçelerden, o tarih kokan kocaman saraylardan (Osmanlı'nın neden buraları da sınırlarına katmak istediği apaçık) ve sanatla dolu Arnavut kaldırımlarından önce ruhuma işleyen ilk şey maalesef Viyana'nın dondurucu soğuğu oldu.

8.5 milyonluk Avusturya Cumhuriyeti'nin başkenti ve en büyük şehri olan 2.2 milyon nüfuslu Viyana ilk bakışta belki de bu nedenle bana çok kasvetli, çok soğuk ve gri bir şehir gibi gelmişti. Tam da

yetiştirdiği ünlü psikiyatristler Sigmund Freud'a, Alfred Adler'e, Hans Asperger'e göre bir yer demiştim elimdeki şehir rehberini okurken.

Zevksiz geçen ilk seyahatim sonrası arkadaşlarıma hiç beğenmediğimi, tavsiye etmediğimi söylediğim bu şehrin bende bıraktığı anılar ve hisler aynı yılın ilkbahar başlangıcına denk gelen 2. ziyaretimle 180 derece değişerek, önceden gerçek değerini anlayamadığım bu tarih kokan şehre özel bir hayranlık duymama neden oldu.

Staatsoper'den (Opera Evi; çoğu insana göre operanın merkezi) başlayarak devam eden ve Viyana'nın en ünlü ve işlek caddesi olan ve sadece yaya trafiğine açık Kaerntner Strasse'den St. Stefan Katedrali'ne yürümek, başka şekilde anlamlı geldi. Gotik mimarisinin dünya üzerindeki en önemli eserlerinden biri olan ve çeşitli zamanlarda talihsiz yangınlar geçirmesine rağmen (3 kez yanmış ve genel hatlar korunarak

tekrar restore edilmiş) hala güzelliğini koruyan bu kilisenin en tepesine asansörle çıkmak. Ardından Tuna nehri ile bölünmüş tüm Viyana'yı, Schönbrunn ve Belvedere Saraylarının o özenilmiş ve dünyaca ünlü bahçelerini bir de çiçekler tomurcuklarını güneşe göstermeye başlamışken uzaktan da olsa görebilmek. O zaman işte gerçekten anladım Osmanlı'nın neden bu toprakları bu kadar çok isteyebileceğini.

İşte size Viyana'ya gidildiğinde görülmesi ve yapılması gerekenler ile ilgili birkaç ipucu;

- Şehir merkezinin biraz dışında ve batısında kalan ancak sahip oldukları metro sistemiyle kolaylıkla



ulaşıp gezme imkanı bulacağınız Schönbrunn Sarayı,

- Zamanında Kraliyet Ailesi'nin kışları kuzeydeki, yazları ise ortadaki kocaman bahçenin güneyinde yaşadıkları Belvedere Sarayı,
- Opera Evinde (Staatsoper) yukarılardan veya uzaklardan bir yer olmasına bakmaksızın bir opera, bale veya operet izlemek,
- Staatsoper'in hemen arkasındaki (Kaerntner Strasse'nin girişinde) Mozart Cafe'de 1 porsiyonu 2 kişiye yeten Wiener Schnitzel yemek, hemen yanındaki Zacher Cafe'de bu güzel yemeğin arkasından Türk Kahvesi içip eğer siz de tatlı için her zaman midesinde yer olanlardansanız bir de Apfelstrudel denemek,
- Güneş batımına yakın St. Stefan Katedrali'nin en tepesine çıkmak ve Viyana'yı bir de bu yükseklikten ufuk çizgisini ararken görmek,
- Katedralin sağındaki, kış sporlarını izleyenlerin uçuk pembe rengiyle hemen anımsayacağı ünlü çikolata ve gofret üreticisi Manner'den özel hediye-

lik kutularında satılan Original Neapolitaner Wafers'den kutularca alıp dönüşte yolunuzu bekleyenleri çifte sevindirmek,

- İçinde Etnoloji Müzesi, Güzel Sanatlar Müzesi, Ulusal Kütüphane, Hazine Odası ve İspanyol Binicilik Okulu'nu barındıran ve Kahramanlar Meydanı'nın (Heroes Square-Heldenplatz) arkasında bulunan Hofburg'u gezmek ve eğer zamanınız varsa Binicilik Okulu'ndan 45 dakikalık bir eğitim almak,
- Siz de antıkaı sevenlerden ve "eski" ile "antika" arasındaki farkı bilirim diyenlerdenseniz Naschmarkt bölgesindeki Cumartesi günleri sabah-tan öğlene kadar açık olan Bit Pazarına bakmak benim önerilerim arasında.

Yolunuz açık, sevdikleriniz her zaman yanınızda olsun.

İyi yolculuklar...